

Un llit a l'hemicicle, per favor

D'espai, ja n'hi ha. Al bell mig de l'hemicicle, allà on conflueixen els escons de la dreta i de l'esquerra, allà on sembla que hi haja una mitja circumferència. En aquell petit replà és on caldria instal·lar el llit.

Un llit còmode i ample, sempre poli-valent, en què ara hom descansaria plàcidament, i ara, de sobte, experimentaria un altre tipus de plaers. Ateses les circumstàncies, de segur que els 99 diputats de les Corts valencianes en farien ús.

El primer de tots, Alberto Fabra. El seu discurs pla de la setmana passada, encara més pla del que és costum, convidava a la son. El to ensopit i la manca de notícies encoratjadores van convertir el debat de política general d'enguany en el més

Alberto Fabra ha contagiats a les Corts valencianes el seu to ensopit, monòton i previsible.

El debat de política general d'enguany n'ha estat la constatació definitiva: amb ben poca cosa a oferir i un angoixant compte enrere electoral al clatell, el president valencià ni tan sols no ha motivat els seus coreligionaris, bastant adormits tots ells.

anodí dels últims lustres. L'única nota de color, de fet, Fabra ja l'havia deixada anar cinc dies abans, en anunciar que estava disposat a fer tant com calguera

per convèncer el ministre d'Hisenda, Cristóbal Montoro, de la necessitat que el País Valencià aconseguisca un finançament més just.

EFE

En el seu segon debat de política general com a president de la Generalitat, Alberto Fabra ha insistit que la situació del País Valencià és bastant més bona que no quan va arribar al poder.

“Només em falta gitar-me amb Montoro, i si cal, així ho faré”, va assegurar Fabra als periodistes el 19 de setembre, després que li preguntaren per la petició de Vicente Boluda, el president de l'Associació Valenciana d'Empresaris (AVE), perquè siga “més contundent” i “es plante davant Madrid”. El cap del Consell acabava d'acceptar –per tercera vegada– la retirada de l'ordre del dia del Congrés de la reforma estatutària pactada a les Corts valencianes que aspira a blindar les inversions de l'estat.

L'excusa de la Generalitat, els 8 milions d'euros que les esquifides arques valencianes haurien de dedicar al referèndum que la reforma en qüestió comportaria, no amaga la feblesa de Fabra davant el govern espanyol, que ajorna *sine die* el problema del finançament i,

com a màxim, concedeix a la Generalitat un sostre de dèficit lleugerament superior al de la mitjana.

Silenci, entra ell. No tenia res més a veure amb Audrey Hepburn, però la reacció que provocava Francisco Camps en baixar les escales de l'hemicicle cada dia que hi anava –sota la condició d'imputat– sí que recordava la passió que despertava l'actriu. Els diputats del PPCV, drets i farcits d'entusiasme, el rebien amb un aplaudiment que ressonava a cada racó del País Valencià.

Una efusivitat diametralment oposada a la que ara genera Alberto Fabra. Un interventor de ferrocarril provoca més reacció en entrar al vagó de torn que no el president valencià cada vegada que enfila el seu escó. Hi regna un silenci

EL TEMPS

D'esquerra a dreta, els síndics parlamentaris

espès, si de cas trencat pels flaixos dels fotògrafs.

Dimarts de la setmana passada, aquest silenci va trencar-lo el president de les Corts, Juan Cotino, que s'ha deixat barba perquè la gent del carrer no tinga clar si és ell o no ho és, cosa que pot estalviar-li retrets per la seua gestió de l'accident de metro del 2006, molt polèmica després que *Salvados*, el programa de La Sexta que presenta Jordi Évole, en destapara les irregularitats.

“Té la paraula el Molt Honorable President de la Generalitat”, diu Cotino, i en aquest precís moment irromp Camps per la porta central de l'hemicicle. Ha fet tard voluntàriament, desitjós d'esquivar la premsa i d'ocupar el seu escó –a la tercera filera, entre l'alcalde de València, Rita Barberà, i Esther Franco, l'esposa de l'ex-secretari general de RTVV, Vicente Sanz, imputat per un presumpte delictes d'assetjament sexual– els minuts estrictament necessaris, ni un de més.

La coincidència potser l'ha tornat a fer sentir-se important, però Fabra s'afanya a marcar-li el territori. Amb prou feines si ha saludat l'auditori i el president actual ja es mostra contundent respecte al passat, que no és sinó Camps: “La meua primera consideració és afirmar que la situació ha millorat respecte a quan vaig arribar”, diu, i per si no ho ha entès encara, insisteix que “avui la Comunitat Valenciana està més sanejada, és més estable i, per tant, té més possibilitats de créixer novament”.

Pràcticament tots els diputats escolten amb atenció l'inici del discurs presidencial. Els únics dos que no ho fan

del PSPV-PSOE –Antonio Torres–, Compromís –Enric Morera– i Esquerra Unida –Marga Sanz– durant el debat de política general de la setmana passada.

són Camps i Barberà, que bescanvien confidències. Està a punt de fer-se públic que ni ell ni ella no seran imputats pel cas *Nóos* i en deuen estar al cas. Un alliberament enorme per a aquesta parella que temia de valent el sumari instruït a les illes Balears pel jutge José Castro. Per a Camps hauria estat el segon judici i Barberà hauria vist molt compromesa la seua candidatura del 2015, quan espera reeditar la majoria absoluta malgrat tenir gairebé tots els elements en contra.

Dels 55 diputats del PPCV, qui segueix amb més atenció les paraules de Fabra és –com si no– Rafael Maluenda, el veterà síndic adjunt del grup que tan bon punt descodifica –al favor del seu partit– l’envitricollat reglament parlamentari com exerceix de Manolo el del Bombo. Ell és l’encarregat d’aplaudir quan toca, però tampoc no és capaç d’aixecar els ànims d’una formació capbussada en el pessimisme, convençuda del final de cicle.

La il·licitana Elena Bonet n’és el millor exemple. Acaba d’arribar de vacances, era de viatge i no va coincidir amb els companys al sopar d’inici de curs que –Alberto Fabra inclòs– el PP va celebrar el 13 de setembre a la seua ciutat. Anys enrere hauria estat impossible d’encabir-hi tothom; ara sobra espai i falten ganes.

Mentre la diputada Bonet es readapta a la vida parlamentària, Fabra continua la seua al·locució des de la trona. “L’altre gran repte que tenim és no tornar a gastar més del que ingressem”, avisa el president mirant cap al passat, per bé que de seguida matisa: “El nostre problema és d’ingressos, no de despeses”.

En fer-se pública la no imputació de Camps i Barberà, Fabra dirà que tots dos “van treballar per dur turistes cap a València” i per incrementar la “projecció internacional de la Comunitat Valenciana”, s’entén que sense reparar si gastaven més del que ingressaven.

Finançament i res més. L’obtenció d’un finançament més amable centra el debat de política general d’enguany. És, o sembla ser, la clau que obri tots els panys. Amb un bon finançament el País Valencià seria imparable, suggereix Fabra, però aquesta rèmora el condiciona tant que és impossible progressar més.

En un moment de la seua exposició, Fabra imposta la veu i proclama solemne: “No permetré que se’ns tracte de manera desigual”. Després dels aplaudiments del seu grup, encara afegirà: “A l’hora d’exigir el que és just, no mire ni miraré les sigles del govern d’Espanya”. A una punta de l’hemicicle, desterrat com a diputat no adscrit pel seu encausament en el cas *Cooperació*, l’ex-conseller i ex-portaveu popular Rafael Blasco s’ho mira amb calma. No aplaudeix Fabra i fins i tot arriba a adormir-se –o això fa veure, de manera ostensible– en alguns passatges del discurs.

Blasco no aplaudeix ni tan sols quan el president anuncia la fi de les retallades i una rebaixa d’impostos amb vista a l’any vinent, tot i que això li permetrà pagar més fàcilment els 43.000 euros de multa que li demana la fiscalia... A banda dels 14 anys de presó i dels 33 d’inhabilitació, la raó per la qual Fabra li va mostrar el camí d’eixida del PP.

La reducció de la càrrega impositiva no és l’única mesura que Fabra pensa adoptar seguint fil per randa el manual liberal. També avança que la Generalitat declararà la llibertat d’horaris comercials i que serà cada ajuntament, atenent als seus desitjos, qui en determinarà l’abast. La raó, “l’àrea de gran influència turística” que és el País Valencià i que enguany ja ha permès, en el cas concret del cap i casal, l’obertura en festius de tots els comerços ubicats en zones que Barberà considera “turístiques”: Ciutat Vella i, casualment, totes aquelles on hi ha centres comercials, com per exemple Orriols, a l’extraradi, amb dos reclams *turístics* de primer nivell com són l’estadi Ciutat de València i el centre comercial Arena.

Va ser aleshores, quan ja duïa mitja hora de lectura en veu alta davant els companys, quan Fabra va canviar al català. Ho va fer coincidint amb la temàtica agrícola i hídrica, i si la versió castellana ja li provocava seriosos problemes de dicció, la incomoditat que sent en declamar la llengua d’Ausiàs March és molt superior encara. De fet, per a aprovar l’examen superior de la Junta Qualificadora de Coneixements de València que expedeix la seua Generalitat, Fabra

“La situació ha millorat respecte a quan vaig arribar”, va afirmar Fabra davant Camps

hauria d'esmerçar-hi alguns anys, i ara mateix està excessivament ocupat.

El diputat socialista Josep Moreno, un dels més irreverents –si no el que més– de l'oposició, no pot evitar-ho, obri l'ordinador i escriu a Twitter que “amb Fabra llegint en valencià és impossible saber si són 200 docents o docents de-cents o 200 de-cents”.

Deu minuts mal comptats més tard, Fabra retorna al seu estat habitual: ja en castellà, prova d'alçar el to de veu perquè tothom sàpiga que arriba la grossa, que ara ve la notícia del dia.

—El proper mes de desembre, els 140.000 funcionaris de la Generalitat Valenciana cobraran la seua paga extra!

És com si haguera dit que demà estarà obert tot el dia l'hospital La Fe o que a Torrent hi ha escoles de primària, cosa que no caldria celebrar perquè es considera normal, però els diputats del PP s'entesten a vestir-ho d'heroïcitat. Aplaudeixen com en cap altre moment al llarg del matí, com si els haguera tocat un sobresou, i apaguen les veus crítiques de l'altra banda de l'hemicicle amb la comparació inevitable: “Com a Catalunya!”.

I és que al País Valencià passen coses extraordinàries. Així, Fabra també explica que, sota el seu govern, hi ha 3.000 treballadors més en la sanitat pública que no dos anys abans. De 58.000 a 61.000,

Francisco Camps i Rita Barberà van conèixer enmig del plenari la decisió del TSJCV de no imputar-

en xifres rodones. Camps i Barberà no s'hi jugarien una mà, perquè ella el mira estranyada, i ell, amb els braços i els muscles, li confirma amb la comunicació no verbal que això no és molt normal.

Per acabar, Fabra parla de les famoses “línies roges” contra la corrupció, que li han fet desempallegar-se dels càrrecs de la Generalitat o de la direcció del partit que estaven imputats, però no dels diputats –tret de Blasco, esguitat en un

cas “especialment sensible”, segons el vice-president, José Ciscar– que encara li permeten governar amb una sòlida majoria absoluta. I, és clar, no tanca el seu discurs sense referir-se tangencialment al “valencianisme”, al seu “valencianisme integrador”, allunyat de “nacionalismes” i de “federalismes”. Un valencianisme que consisteix a animar tothom perquè isca el Nou d'Octubre al carrer amb la senyera.

Els titulars, sempre a la banqueta

Ja és una imatge habitual. Quan arriba un debat de política general, la cita parlamentària més important de cada temporada, els socialistes valencians disputen el partit amb els reserves i no amb els titulars. Li va passar a Joan Ignasi Pla del 2000 al 2003, quan era secretari general del PSPV-PSOE però encara no ocupava un escó a l'hemicicle valencià: Ximo Puig, per designació seua, van erigir-se'n síndic.

Més tard, del 2008 al 2011, aquest drama el va patir en primera persona Jorge Alarte, a qui Pla havia vetat com a diputat en les eleccions del 2007 perquè ja coneixia les seues aspiracions internes. Àngel Luna va ser l'home que Alarte va escollir perquè el representara i mític va ser el seu cos a cos amb Camps.

En dissenyar les llistes electorals del 2011, Alarte va deixar-ne fora Ximo Puig, amb qui havia rivalitzat al congrés

Ximo Puig, secretari general del PSPV-PSOE, seguint el debat des de la llotja.

nacional del 2008 i que l'any següent, el 2012, tornaria a entrar en la cursa per la secretaria general, que va guanyar de manera clara.

Va ser aleshores que el PSPV va tornar a tenir un líder sense escó a les Corts. Puig és diputat al Congrés i no podrà retornar al Palau dels Borja fins la propera legislatura, que previsiblement s'inaugurarà el juliol del 2015. Fins aleshores, qui exerceix com a portaveu socialista a la Cambra és Antonio Torres, un home de la seua

estricta confiança. Alarte se'n va apartar voluntàriament en perdre el conclave i se'n va anar a l'últim escó de la darrera filera, separat per pocs metres del no adscrit Rafael Blasco. Del 2008 al 2015, doncs, l'única ocasió en què els socialistes hauran acudit al debat de política general amb el seu líder titular és l'any 2011.

los pel cas Nóos. A la dreta, l'ex-conseller i ex-sindic del PP Rafael Blasco, ara diputat no adscrit.

El portaveu socialista, Antonio Torres, pren la paraula i esbossa un panorama dantesco, amb “un 30% d'atur, un 30% de deute i un 30% d'exclusió social”. A més, veta qualsevol reforma estatutària que incloga una rebaixa d'escons –Fabra vol fer “un ERO de polítics” que redueca de 99 a 79 el nombre de diputats– fins que no s'aprove la que hi ha aparcada a Madrid, acordada pel PP i el PSPV en temps de Camps i de José Luis Rodríguez Zapatero, però de la qual Mariano Rajoy, en diversos períodes de sessions, no ha volgut ni sentir a parlar.

Torres recorda que, de l'accés de Fabra ençà, el nombre de desocupats s'ha incrementat de 132.000 persones, mentre el pressupost del Servef ha minvat de 148 milions d'euros. Torres recorda els 300.000 euros que l'estiu passat va pagar la Generalitat per un partit amistós de la selecció espanyola de bàsquet a Castelló de la Plana, l'entrenador personal que Fabra pretenia pagar amb diners públics i l'amic cuiner que ha fet assessor perquè tinguera un lloc de treball. Li reconeix el detall d'haver publicat la seua declaració de la renda –com han fet els diputats de l'oposició– però li retreu que cap més membre del PPCV no l'haja imitat.

El cos a cos entre Fabra i Torres és de perfil baix, i de vesprada arriba el torn d'Enric Morera, síndic de Compromís, que culpabilitza els populars de deixar “un gran solar” i de tenir com a prioritat “el pagament d'un deute que els ciutadans no han generat”. “Sou una amenaça

per al nostre benestar”, li etziba Morera, i Fabra l'erra i l'ataca pel flanc més sòlid, en qüestionar-ne la valencianitat.

Morera, enfurismat, no li ho perdona: “Aquest matí vostè ens ha avergonyit,

no sap ni llegir en valencià, no sabíem si llegia en iber o en *lapao*. És indigno que un president de la Generalitat no sàpiga parlar la nostra llengua!”, li contesta, i li recorda que ell és del València, i Fabra, del Reial Madrid.

Després puja a la trona Marga Sanz, que torna a estructurar un bon discurs i insta Fabra a combatre el frau fiscal amb la creació del Servei Tributari Valencià previst a l'Estatut des del 2006. Demana l'avançament de les eleccions, critica els ERO de les empreses públiques –en especial, el de RTVV– i li retreu l’“atac sense precedents a la igualtat d'oportunitats” que implica el seguit de retallades en educació. Fabra va estalviar les referències al mur de Berlín que tant agradaven a Camps i va limitar-se a considerar que Esquerra Unida està “en contra de la llibertat” per oposar-se a la llibertat d'horaris comercials.

Un debat ensopit que requeria, en efecte, la presència d'un llit. Per veure Fabra i Montoro... O per dormir una estona.

Víctor Maceda

Venda d'entrades a partir del 20 de setembre

Més informació a www.tresiquatre.cat